

Kirkebestyrelsen, og navnlig Stiftsøvrigheden, hvorved den fordrede, at Stiftsøvrigheden skulde renoncere paa Tiende, da Kirken antog, at dens Formue var saa stor, at den selv kunde bestride sine Udgifter. Stiftsøvrigheden var imidlertid af modsat Mening, og i Henhold til de Grunde, den gjorde gjældende, kom Høiesteret til det Resultat, at Stiftsøvrigheden maatte gives Medhold. Lovbestemmelsen kom saaledes dengang vel ikke til Anvendelse, men det sees dog, at der i alt Fald var Spørgsmaal derom. Jeg troer ogsaa, at det kan anføres som en Grund imod den Forandring i Lovens 2—22—64, der er foreslaaet i Lovudkastet, at denne Forandring ikke vil befordre nogen god Defonomi. Det er nemlig aabenbart, at alle de Kirker, hvorom der her er Spørgsmaal, og navnlig de Kirker, der have en lokal Bestyrelse, blive bestyrede med større Omhu, naar det, der indvindes ved denne Omhu, kommer selve Kirkerne til gode; det er ganske naturligt, at der i saa Tilfælde vil blive anvendt større Omhu end under den modsatte Forudsætning. Endelig skal jeg kun henpege paa en Udsigthed ved at give en Bestemmelse som den omhandlede, den nemlig, at der derved kan vækkes Frygt for, at den Bestemmelse, der gjøres gjældende med Hensyn til de under offentligt Tilsyn hørende Kirker, ogsaa skal kunne anvendes paa de private Kirker, hvis Indtægter ere saa store, at der maa kunne afses Noget af dem til de uformuende Kirker. I Henhold til Alt, hvad jeg saaledes har ytret, kan jeg ikke Andet end finde, at det fortjener en meget nøie Overveielse, om den Bestemmelse, der er foreslaaet i Udcastets § 2, andet og tredje Punktum, bør billiges af Thinget, og i ethvert Tilfælde maa jeg holde for, at Bestemmelsen bør affattes saaledes, at det fremgaaer klart og tydeligt, hvad Lovens Mening er.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det maa vistnok ansees for rigtigt, at jeg efter det Forødrag, vi hørte af den ærede Taler, der nu satte sig, tager endnu engang Ordet i denne Sag. Det

er en Selvfølge, at han finder sin Fortolkning at være en sund Fortolkning, det er overhovedet Noget, som alle Jurister maae vænne sig til at høre af Jurister, at kun deres Fortolkning er en sund Fortolkning, ligesom det jo rigtignok ogsaa ansøres ofte ligeoverfor andre Jurister. Jeg skal ikke følge den ærede Rigsdagsmand i den ældre Fortolkning af dette Lovstykke, thi han vil vist være enig med mig i, at dersom den senere Lovgivningsmagt skulde have forstaaet denne Lov paa den Maade, som jeg nu har forstaaet den, saa maa den ældre Lovgivningsmagts Opfattelse staae tilbage derfor. Det er altsaa derom, at Spørgsmaalet kommer til at dreie sig. Jeg skal nu bemærke, at det da nu for det Første har været antaget af Alverden, at man under Laan ogsaa kan forstaae rentefrie Laan, og om hvis Tilbagebetaling der ikke gives faste Regler. Det er nu sikkert, at et saadant Laan vilde gaae ind under Lovens Ord, og der vil ikke være det Allerringeste at indvende mod Ydelsen af et saadant. Men er nu ikke et saadant rentefrit Laan det Samme som en Gave? Naar man opfatter Spørgsmaalet reent, simpelt og praktisk, saa er det dog en Gave, naar man siger til En: Du skal have et rentefrit Laan af 1,000 Rb. i 20 Aar; det er da en Gave af 800 Rb.; og der er Ingen, der er optraadt med den Mening, at et rentefrit Laan ikke skulde være indbefattet under Lovens Udtryk. Dernæst maa jeg bede lagt Mærke til, hvorledes det ærede Medlem — jeg havde nær sagt det ærede Medlem af Stiftsøvrigheden — hvorledes den ærede Landstingsmand anførte, at Pragts rigtignok var for, at velhavende Kirker havde givet Gaver til Kirker, der trængte — der kan ogsaa anføres mangfoldige Exempler derpaa — men, sagde han, det er da sleet med Bestyrelsens Samtykke. Na, men derom dreier sig Spørgsmaalet mellem den ærede Landstingsmand og mig: Hvem er Bestyrelsen? Jeg siger, at den endelige Bestyrelse er Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet; jeg veed ikke, om det ærede Medlem mener, at Stiftsøvrigheden er den endelige Bestyrelse. Jeg veed ikke, om